

Etika: 99. Jak se chovat k těm, kteří žijí s neplodností

Etika

Čtyři způsoby, jak se chovat k těm, kteří žijí s neplodností

Nejsem si jistá, kdo začal s frází: „Klacky a kameny mi mohou zlomit kosti, ale slova mi nikdy neublíží,“ ale ráda bych si s ním promluvila.

Většina z nás, kteří prošli zkušenostmi ze střední školy, ví, že slova mohou absolutně bolet. Někdy nám lidé chtějí ublížit slovy, někdy ne. V obou případech bylo v mém životě čtyřleté období, kdy nebyla žádná věta, která by tak bolela jako: „Tak co, kdy budete mít dítě?“

Je to věta, kterou často slyšíte, když jste mladá, vdaná křesťanka, které je dvacet let. Chci v tom mít jasno. Nemyslím si, že lidé myslí něco zlého, když se ptají na tuto otázku.

Většina lidí, zejména ve sboru, předpokládá, že životy mladých lidí jdou v určitém pořadí. Vyrůstáme, možná odejdeme na vysokou školu, potkáme někoho, o kom si myslíme, že nás Bůh povolal, abychom s ním strávili život a měli pár dětí.

Je to vzor, který vznikl z nějakého důvodu. Byl to i můj plán na všechna léta na střední a vysoké škole.

Když zavřete oči a představíte si dychtivého kluka z mládežnické skupiny z přelomu 80. a 90. let, pravděpodobně se vám v hlavě vybaví obrázek, který je dost podobný mně v pubertě. Jako dítě jsem miloval kostel. Byl jsem GA, Acteen, věrný člen skupiny mládeže a altista ve sboru. Jestli existoval způsob, jak se jako teenager zapojit do dění v církvi, tak jsem ho našel. Hrál jsem podle pravidel.

Když zavřete oči a představíte si dychtivé dítě ze skupiny mládeže z konce 90. let a počátku 20. století, pravděpodobně se vám v hlavě vybaví obrázek, který je dost podobný mně, když jsem byla v pubertě.

Jako dítě jsem *milovala sbor*. Byla jsem členkou GA, členkou Acteen, věrnou členkou mládežnické skupiny a zpívala jsem alt v pěveckém sboru. Pokud existoval způsob, jak se zapojit do sboru jako teenager, našla jsem ho. Hrála jsem podle pravidel.

Dělala jsem věci správným způsobem – tak, jak mi dospělí v mém životě řekli, že povede k užšímu vztahu s Bohem, dobrému ovoci a šťastnému rodinnému životu. Vysloužila jsem si každý odznak, který šlo získat, zúčastnila jsem se každého setkání, podepsala jsem slib *True Love Waits* a nosila jsem prsten s tímto příslibem.

Vzala jsem si prvního chlapce, kterého jsem políbila ve sněhobílých šatech, a byla jsem víc než připravena koupit si dům blízko kostela a usadit se, abych vychovala všechna miminka, o kterých jsem si byla jistá, že budou brzy na cestě.

A pak děti nepřišly a my jsme byli zdrceni. Lékař mi řekl, že mám zdravotní stav zvaný *Syndrom polycystických vaječníků*, který mi téměř znemožňuje otěhotnět. Pokud bychom to někdy nějak zvládli, pravděpodobnost, že donosíme zdravé dítě do termínu, by byla malá.

V zájmu úplného odhalení a s rizikem, že to bude znít hrubě, jsem se zeptala Boha vesmíru, co si sakra myslí. Proč by Bůh stvořil ženy, aby nosily, rodily a vychovávaly děti, a pak mě učinil toho neschopnou? Proč by mi Bůh dal spoustu dospělých, kteří mi na celý život slibovali, že jsem povolána být manželkou a matkou, a že když budu dodržovat tato a tato pravidla, naplním svůj život, a pak udělá mé hloupé tělo bez schopnosti dělat tyhle věci?

Měla jsem pocit, že mi někdo vytahoval trn z paty.

„Byl to pláč na podlaze v koupelně s 34 negativními těhotenskými testy.“

Bylo to těžké. Byl to pláč na podlaze v koupelně s 34 negativními těhotenskými testy. Skončilo to také jako začátek dekonstrukce a rekonstrukce mé víry, která mě přivedla k tomu, že jsem přijala povolání do kazatelské služby, o kterou jsem léta bojovala, přihlásila se do teologického semináře a

přijala místo přidružené kazatelky pro rodiny a komunitu v mém současném sboru.

Nevím, jestli bych se sem dostala bez toho procesu. A rozhodně vím, že žádný z těch 34 negativních testů by nebyl tím usměvavým, chaotickým, divokým, nyní tříletým chlapcem, který přišel jako naprosté překvapení poté, co jsme to už vzdali.

Všechno je nyní dobré. Mám pocit, že Bůh prošel s naší rodinou cestou, která byla stejnou měrou srdcervoucí a krásná, a my jsme došli na dobré místo. Ale chci, aby zbytek sboru věděl, že existují velmi užitečné a velmi neužitečné způsoby, jak být ve vztahu s páry, které bojují s neplodností.

Rozhodně nemůžu mluvit za všechny neplodné páry, ale tady je pár věcí, které jsem se díky této zkušenosti naučila.

Za prvé, i když to jde proti našim instinktům a jakkoli to možná myslíme dobře, je na čase, abychom zvážili, že se nebudeme všech mladých párů ptát, kdy budou mít děti.

Přeci jen netušíme, čemu čelí. Možná chtějí děti, ale cítí se příliš mladí nebo mají potíže s placením účtů. Možná mají zdravotní stavy, kvůli kterým by bylo těhotenství nebezpečné. Možná to zkoušeli a nejde to. Možná jen zažili potrat nebo ztrátu těhotenství, o kterých jsme nevěděli. Možná se jen necítí být připraveni být rodiči a nikdy nechtějí děti.

„Reprodukční časové osy lidí jsou jejich vlastní, dokud se nerozhodnou je s námi sdílet.“

Ať už je důvod jakýkoli, reprodukční časové osy lidí jsou jejich vlastní, dokud se nerozhodnou je s námi sdílet. Začala jsem se lidí ptát, jestli mají děti, a pak se už neptám, pokud jejich odpověď zní ne. Někdy řeknou více a někdy ne. Obojí je v pořádku.

Za druhé, pokud někdo sdílí, že bojuje s neplodností, nejlaskavější věc, kterou můžete udělat, je naslouchat, než nabízet rady nebo fráze z hrnku kávy. Věřím, že Boží načasování je jiné než moje vlastní. Věřím v sílu modlitby. Obě tyto věci jsou pravda a zároveň jsem se cítila, jako bych dostala ránu do břicha, když jsem je tak pravidelně od lidí slyšela.

Nemodlím se dost usilovně? Co musím udělat, abych byla „připravena“? Jak dlouho musím prožívat takovou bolest, než mi Bůh odpoví?

Někdy slova, které nám snadno přijdou na rty, nejsou těmi nejužitečnějšími slovy. Místo toho by mě zajímalo, jestli se můžeme zavázat, že budeme s lidmi, kteří jsou zraněni.

Zajímalo by mě, jestli dokážeme vyjádřit soucit s jejich bolestí a nespěchat, abychom řekli něco pozitivního. Zajímalo by mě, jak můžeme dát lidem pocit, že jsou životně důležitou součástí Božího příběhu, s dětmi nebo bez nich.

Za třetí, ráds bych viděl, jak sbory budují prosperující služby, které udělají prostor pro všechny druhy rodin. Boží království a církve jsou dostatečně velké pro svobodné dospělé každého věku, bezdětné manželské páry, mladé rodiny, přechodné rodiny, smíšené rodiny a vše mezi tím.

Chápu, že na budování přátelství s lidmi, kteří jsou ve stejné fázi života, může být něco zásadního. To je pravda. Je také pravda, že mladá maminka a vdova, jejichž děti žijí daleko, mohou vytvořit nerozbitné pouto přátelství.

Pár bez dětí se může zavázat milovat a být milován jinými typy rodin, aniž by měl pocit, že musí vypadat přesně jako oni.

Třídy nedělní školy nebo malé skupiny mohou tvořit všechny typy lidí ze všech společenských vrstev. Neexistuje žádný konkrétní věk, rodinný stav nebo rodičovský stav, který by člověk musel dosáhnout, aby mohl být aktivním a vitálním členem církve.

Tato poslední věc je malá, ale stále si myslím, že je opravdu důležitá.

*„Církev může být příjemným místem pro lidi,
kteří bojují s neplodností.“*

Za čtvrté, přála bych si, abychom dokázali promyslet laskavé a inkluzivní způsoby, jak v církvi zvládnout Den matek a Den otců.

To neznamená, že bychom je vůbec neměli uznávat a slavit, ale existuje spousta lidí, kteří ztratili děti, kteří mají složité rodičovské vztahy, zoufale touží po dětech a kteří mají rodiče, kteří nedávno zemřeli.

Usilovně se snažím přemýšlet nad tím, jak ctíme své rodiče, aniž bychom znehodnocovali lidi, kteří rodiči nejsou. Nevím, jestli na to existuje dokonalá odpověď, ale můžeme se zavázat, že si to pečlivě promyslíme.

Sbor může být pohostinným místem pro lidi, kteří bojují s neplodností. Můj manžel a já jsme cítili tento druh lásky a podpory, když jsme byli uzavřeni v našem vlastním boji s neplodností. Pro lidi je stejně snadné být necitliví a odmítaví k něčemu, čemu možná moc dobře nerozumí.

V obou případech vím, že Bůh drží ty, kdo jsou zraněni, blízko Božího srdce. My, církev jako Boží lid, můžeme být ohleduplní a laskaví ve svých interakcích a komunitním plánování.

Můžeme vytvořit prostor pro lidi, kteří zažívají tento druh zranění. Můžeme se zavázat, že jim pomůžeme nést jejich břemena a že si je budeme vážit a přijímat je tam, kde jsou.

Carlisle Davidhizar

[Baptist News Global](#)

Carlisle Davidhizar

Carlisle Davidhizar

Carlisle Davidhizar je absolventem teologického semináře George W. Truetta a slouží jako přidružená kazatelka pro rodiny a komunitu v May Memorial Baptist Church v Powhatan, Va.

-van-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)